

Sygn. akt I ACz 140/13

POSTANOWIENIE

Dnia 22 marca 2013 r.

Sąd Apelacyjny w Rzeszowie I Wydział Cywilny w składzie następującym

Przewodniczący:	SSA Dariusz Mazurek

po rozpoznaniu w dniu 22 marca 2013 r.

na posiedzeniu niejawnym sprawy

z powództwa **G. C.**

przeciwko **Aptece(...)Spółka jawna E. G. i Wspólnicy w Ł.**

o zapłatę

na skutek zażalenia **pozwanego**

na postanowienie Sądu Okręgowego w Tarnobrzegu

z dnia 23 stycznia 2013 r., sygn. akt I Nc 67/12

postanawia:

o d d a l i ć zażalenie.

UZASADNIENIE

Zaskarżonym postanowieniem z dnia 23 stycznia 2013r. Sąd Okręgowy w Tarnobrzegu rozpoznając wniosek pozwanej spółki w przedmiocie zwolnienia od opłaty sądowej od zażalenia na postanowienie z dnia 4 grudnia 2012r, wniosek oddalił.

W uzasadnieniu postanowienia Sąd Okręgowy wskazał, że na podstawie dołączonego do zażalenia zestawienia operacji bankowych na rachunku pozwanej spółki oraz deklaracji do podatku VAT za lata 2011 i 2012 ustalił, że obroty pozwanej spółki zamykają się kwotami przekraczającymi w niektórych okresach ponad milion złotych.

W ocenie Sądu Okręgowego przy ocenie kondycji finansowej spółki prowadzącej działalność, bardziej wiarygodnym niż stan środków na rachunku bankowym, jest ocena wysokości obrotów.

W ocenie Sądu Okręgowego pozwany ubiegając się o zwolnienie nie wykazał braku środków na pokrycie opłat sądowych.

Postanowienie Sądu Okręgowego zaskarżyła zażaleniem w całości pozwana spółka. Pozwana domagała się uchylecia zaskarżonego postanowienia w zakresie objętym zaskarżeniem i przekazaniem sprawy Sądowi I Instancji do ponownego rozstrzygnięcia ewentualnie domagała się zmiany zaskarżonego postanowienia przez udzielenie jej zwolnienia od opłaty sądowej od zażalenia.

Zaskarżonemu postanowienie zarzuciła naruszenie art. 233 kpc poprzez jego błędną wykładnię i zastosowanie polegające na dowolnej a nie swobodnej ocenie dowodów zgromadzonych w sprawie.

Ponadto zarzuciła naruszenie art. 103 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych poprzez jego błędną wykładnię i niezastosowanie pomimo, że strona pozwana wykazała, że nie ma dostatecznych środków na uiszczenie opłaty od zażalenia.

W uzasadnieniu zażalenia pozwana spółka argumentowała, że na skutek okoliczności, które miały miejsce we wrześniu 2012r. spółka straciła zdolność bieżącego regulowania swoich zobowiązań. Podniosła, że okoliczność ta została wykazana załączonymi do zażalenia wyciągami z rachunku bankowego za miesiąc październik i listopad 2012. Pozwana podnosiła, że Sąd I instancji błędnie założył że konsekwencją dużego obrotu jest posiadanie środków pieniężnych niezbędnych do uiszczenia opłat sądowych. Wskazywała, że obrót jest niezależny od zysku czy przychodu w takim zakresie, że jego posiadanie gwarantuje uzyskanie dodatniego wyniku finansowego.

Dlatego w ocenie skarżącej zaskarżone postanowienie opiera się o dowolną ocenę materiału dowodowego dokonanej przez Sąd I instancji.

Sąd Apelacyjny w Rzeszowie, rozpoznając zażalenie pozwanej, zważył co następuje:

Zażalenie jest nieuzasadnione.

Prawidłowo ocenił Sąd Okręgowy, że stan środków na rachunku bankowym nie przedstawia faktycznej sytuacji finansowej pozwanej spółki, bowiem sytuacja ta ulega ciągłej zmianie. Z okoliczności wynikających z dokumentów przedstawionych przez spółkę można wysnuć wniosek, że w okresie od 2011 do 2012r dokonywana przez spółkę sprzedaż utrzymywała się na wysokim poziomie. W tym okresie pozwana spółka nabywała i dostarczała towary o znacznej wartości, co wskazuje na jej płynność finansową.

Z okoliczności sprawy nie wynika, aby spółka zaprzestała działalności gospodarczej lub też aby ogłosiła upadłość. O ile jednak spółka straciła zdolność bieżącego regulowania swoich zobowiązań co sugeruje w uzasadnieniu zażalenia, to dalsze jej funkcjonowanie narusza art. 21 ust 1 w związku z art. 11 ustawy z dnia 28 lutego 2003r. Prawo upadłościowe i naprawcze (tekst jedn. Dz. U. 2012 poz. 1112). W takiej sytuacji utrzymywanie w obrocie gospodarczym niewypłacalnej spółki jako sprzeczne z prawem nie miałyby prawnego uzasadnienia.

Z tych wszystkich względów wobec braku podstaw faktycznych i prawnych do uwzględnienia zażalenia należało orzec o jego oddaleniu na podstawie art. 385 kpc w związku z art. 397 § 2 kpc.